

[Niels Andersen.]

og som selvfølgelig bliver nedfældet i de nye forhandlingsregler, vil hindre, at arbejdsmarkedets parter styrter landet ud i en konfliktsituation.

Jeg er klar over, at det virker meget stærkt, når det ærede medlem hr. Poul Sørensen nævner, at vi ikke kan tolerere, at kampen mellem arbejdsmarkedets parter skal gå ud over samfundet, så at samfundet bliver krigsskueplads. Men det er jo ikke alene arbejdsmarkedets parter, der bruger hele samfundet som krigsskueplads — der kan være mange andre konflikter i selve samfundsstrukturen, der gør samfundet til krigsskueplads. Her tænker jeg f. eks. på de finansielle overgreb, der kan finde sted, og som man aldrig hører noget om fra venstres og konservativ side.

Vi er fra retsforbundets side af den opfattelse, at vi ikke skal blande os i de problemer, der er imellem, arbejdsgiverne og arbejderne, lønmodtagerne, men at man skal lade dem beholde deres frihed i så vid udstrækning, som det overhovedet kan lade sig gøre; men så må man også fra samfundets side forlange, at parterne vedkender sig det ansvar, som er forbundet med denne frihed. Dermed vil vi naturligvis ikke afvise, at samfundet kan komme i en nødsituation, således at lovgivningsmagten må gribe ind; men det gælder ikke alene forholdet mellem arbejdsgiverne og lønmodtagerne, det gælder også på alle andre områder.

Med disse bemærkninger vil jeg sige, at retsforbundet ikke kan støtte det foreliggende lovforslag.

Alfred Jensen: Den kommunistiske gruppe må afvise det foreliggende lovforslag. Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har karakteriseret det som en foranstaltning mod arbejderne, altså en klasseforanstaltning. Jeg deler de synspunkter, det ærede medlem fremførte. Det nytter jo ikke at tale om hensynet til tredjemand eller til samfundet og samfundslivet. Det, det drejer sig om her, er en foranstaltning, som er vendt imod arbejderne. Jeg er naturligvis lige så lidt som tidligere ordførere, der har taget kritisk til orde mod forslaget, i stand til at afgøre, hvorledes det vil komme til at virke i enkeltheder, al den stund det er upræcist affattet. Det, der er afgørende,

er tendensen i det, som også det ærede medlem hr. Hans Rasmussen var inde på, det er forbuddet imod strejker og lockouter og indførelse af tvungen voldgift.

Når man skal bedømme forslaget, må man derfor tage stilling til disse principper, og arbejderklassen har jo ganske gode erfaringer for, hvad voldgift fører til. Jeg tænker ikke alene på kendelserne fra den faste voldgiftsret, men nok så meget på de kendelser, voldgiftsretten under besættelsen afsagde i lønspørgsmål. Det var ikke nogen tvungen voldgift som sådan, eftersom parterne gik til regering og lovgivningsmagt og bad om at få indført en voldgiftsordning. Der skulle imidlertid ikke gå lang tid, før man konstaterede, at den forfordelte arbejderne. Daværende statsminister Stauning udtalte, at havde man tænkt sig, at man ikke gennem denne institution ville være i stand til at finde frem til at give indrømmelser til arbejderne, skulle den nok ikke have været indført. Jeg vil tro, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen også erindrer, at midt under besættelsen var der så mange lønmæssige strejker, som man sjælden har set magen til, og det var netop, fordi denne voldgift virkede aldeles utilfredsstillende. Medens de, der ejede produktionsmidlerne, jeg kan godt kalde dem arbejdsgiverne, tjente højt og tykt, blev arbejderne forfordelt. Deraf de mange ulovlige strejker.

Det er klart, at når man er i en situation som den, arbejdsgiverne er i, så betaler det sig ikke at give efter, hverken det ene eller det andet sted, så kan man føre nej-politik, vidende, at når det kommer til stykket, vil uvildige mænd, som man kalder dem, afgøre sagen på en sådan måde, at det bliver til arbejdsgivernes fordel. Det er de erfaringer, man har gjort under krigen. Når man derfor taler om, at hvis sådanne foranstaltninger gennemføres, vil forholdene på arbejdsmarkedet blive bedre, så taler man faktisk mod bedre vidende. Man må dog gøre sig klart, at netop en foranstaltning af denne art vil øge spændingen og medføre konflikter, som ganske vist kan pådømmes ved den faste voldgiftsret, men som jo kommer, fordi der er vilkårlighed på arbejdspladsen fra arbejdsgivernes side. Jeg vil her erindre om, hvad formanden for Dansk Arbejdsmands og Specialarbejder Forbund flere gange har sagt, nemlig at ikke alle ulovlige